

AGNÈS MARTIN-LUGAND

Slnko v duši, nádej v tebe

Ljndeni

Slnko v duši, nádej v tebe

Vyšlo aj v tlačovej podobe

Objednať môžete na
www.lindeni.sk
www.albatrosmedia.sk

Ljndeni

Agnès Martin-Lugand
Slnko v duši, nádej v tebe – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2021

Všetky práva vyhradené.
Žiadna časť tejto publikácie nesmie byť rozširovaná
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ALBATROS MEDIA

Slnko v duši, nádej v tebe

AGNÈS MARTIN-LUGAND

Slnko v duši, nádej v tebe

Ljndeni

*Pre Guillaume, Simona-Aderawa a Rémiho-Tarika.
Keď ste so mnou, cítim sa ako doma všade,
kde sa ocitnem.*

*Загородный дом, обычно для летнего
отдыха.*

Толковый словарь Ожегова

*Dača je chalupa na vidieku, kde ľudia
zvyčajne trávajú letné prázdniny.*

Sergej Ožegov
Výkladový slovník

*... a tam sa začínala rozprávková krajina.
Pocítil som, ako sa vo mne rodí láska,
ktorá pretrvá, kým budem žiť.*

Marcel Pagnol
Sláva môjho otca

~ Prológ ~

Bola som vyčerpaná a premrznutá. Ďalšia noc na ulici. Prestala som ich rátať pred tromi rokmi. A čo som vlastne čakala? Že prejdem Francúzsko stopom, vystúpim v neznámom kraji a moje problémy sa vyriešia ako mávnutím čarovného prútika? Chcela som tomu veriť a chytala som sa každej iskierky nádeje, ako sa topiaci chytá slamky. Stačil náznak, nepatrné, takmer nepostrehnuteľné znamenie, ktoré mi dalo chuť bojovať a žiť. Pritom som rozhodne nebola nijaké naivné, neskúsené neviniatko. Mala som dvadsaťjeden a cítila som sa ako životom ubitá starena. Keď som dosiahla plnoletosť, vzala som si do hlavy, že nájdem svoju matku. Nenapadlo mi nič lepšie, iba zmiznúť, spáliť za sebou všetky mosty a zrušiť si kontakty na sociálnych sieťach. Bolo to totálne fiasko. Od tej chvíle som bola odkázaná iba sama na seba a nútená poradiť si, ako sa dalo. Ušiel sa mi ne jeden úder, a keď sa nedalo inak, zopár som ich aj rozdala. Mala

som to tak od narodenia, takže to pre mňa nebolo vlastne nič nové.

Kvôli jedlu a za možnosť aspoň občas nespáť na ulici som bola ochotná urobiť čokoľvek. Prepadala som sa do bahna a čoraz menej som si vážila sama seba. Čím ďalej, tým viac som bola ochotná riskovať. Dostala som sa do štádia, keď som z toho rútiaceho sa vlaku nutne potrebovala vypadnúť. Bola to otázka života a smrti. Dúfala som, že ešte nie je príliš neskoro. Poháňal ma už iba pud sebazáchovy.

Inštinkt mi zavelil vliezť do prvej otvorenej krčmy, na ktorú natrafím. Potrebovala som sa stoj čo stoj zohriať. Vo vrecku som mala pár drobných. Na kávu budú stačiť. Sadla som si k stolu, odkiaľ som mala výhľad na celú miestnosť, objednala si a čakala. S obľubou som načúvala kaviarenským rozhovorom. Odrea-govala som sa a predstavovala si životy tých druhých. Často neboli o nič veselšie ako môj, ale malo to jednu výhodu: aspoň chvíľu som nemyslela na svoju stratenú existenciu a necítila som sa taká osamelá. Ak som z toho chcela vybrádnúť, musela som byť v strehu. Predošlý večer ma vysadili z auta pred cavaillon-skou železničnou stanicou a ja som si v duchu zablahoželala, že som nebola v škole úplne tupá a vedela som sa aspoň ako-tak zorientovať na mape. No veľmi rýchlo som pochopila, že si od toho miesta nemôžem nič sľubovať. Ocítla som sa v bistre, kam chodili iba miestni, skrátka dedinčania, a ich spôsoby mi nutne museli byť cudzie. Dovtedy som sa stretávala iba

s drobnými podvodníkmi, s chuligánmi, čo sa považovali za bosov, ktorými sa pravdepodobne aj stanú – ak nimi ešte nie sú. Títo ľudia, prevažne muži a niekoľko žien, sa v živote na nič nehrali. Nebola som na to pripravená, ba čo horšie, zoči-voči láskavosti som bola bezbranná. Naučila som sa nikdy nikomu nedôverovať. Podchvíľou na mňa zízali. Aj oni si museli o mne všeličo myslieť. Hoci ma zvyšky hrdosti, ktoré som si predsa len zachovala, vždy nútili vyzeráť aspoň ako-tak k svetu, celkový dojem v tej chvíli hovoril za všetko. Sedela som zababušená v dlhom čiernom kabáte, ktorý ma vzhľadom na to, že mi slúžil aj ako prikrývka, už príliš nezohrial. Čížmy, čo pred mnohými rokmi vypadli z kamióna, hrdo vystavujúce na obdiv stopy po prechodených kilometroch, popolavá tvár, oči od únavy podliate krvou, takže sa mi v nich modré dúhovky takmer strácali. Vlasý farby špinavý blond som mala naozaj špinavé a halabala zmotané do guče na vrchu hlavy. A ešte to najdôležitejšie: batoh. Zvierala som ho na kolenách ako najvzácnejší poklad. Môj jediný majetok. Nenávidela som, keď ma ľutovali. Lenže každý dostane, čo si zaslúži. Preto som v prvom rade potrebovala nájst spôsob, ako odtiaľ vypadnúť.

Dopila som kávu a s poslednými drobnými v dlani som zamierila k baru.

– Prepáčte, neviete o niekom, kto cestuje smerom na Marseille, Toulon alebo Nice? – zaštebotala som šéfkke podniku. – Kamkoľvek. Potrebujem sa dostať do veľkého mesta. Hľadám prácu, viete?

A strechu nad hlavou... Tento detail som si nechala pre seba.

– Chceš prácu? – vyhrkol jeden z chlapov, odhadom šesťdesiatnik, zachrípnutým hlasom.

– Aha ho! Dobrý deň, Jo, nevedela som, že si tu, – zvolala žena.

Namiesto odpovede iba pokýval hlavou, ale nespustil zo mňa oči. Statnou postavou a zdeformovanou tvárou boxera urobil na mňa dojem, ale navonok som nedala nič znať.

– Koľko máš rokov, mladá?

– Dvadsaťjeden.

Striaslo ho. Netušila som prečo.

– Naozaj si ochotná makat? Nezdá sa mi, že vydržíš veľa. Vyzeráš skôr ako vyplašený zajac.

Malá som sto chutí poslať ho do pekla, ale zahryzla som si do jazyka. Za daných okolností som musela byť zdvorilá.

– Záleží na tom, o čo ide. Čo ponúkate?

– Hľadám chyžnú do hotela.

Nemala som veľké oči. Taký luxus som si nemohla dovoliť. Išlo mi iba o prežitie. Inštinkt mi našepkával, že tento chlap mi nedá možnosť zvážiť všetky pre a proti. Potrebovala som získať čas, aby som si ho oľúčkala a premyslela si jeho návrh. Nikto si nezískal moju dôveru len tak, lusknutím prstov.

– Kde máte ten hotel?

– Na vidieku, asi dvadsať kilometrov odtiaľto. Aj tak ti to nič nepovie.

Mal pravdu, ale drzosť mi občas poslúžila ako posledné útočisko. Vystrčila som bradu.

– Tak to už vyklopte.

– V Goulte.

– Môžem v tom Goulte prespať?

– U nás dostaneš nocľah, stravu a môžeš si oprať.

Dostal ma. Tomu vravím presvedčivé argumenty. Posteľ, miesto, kde by som bola v bezpečí a nehladovala, kde by som sa mohla osprchovať.

– A čo za to?

Ústa sa mu rozťahli do ironického úškrnu, ale na jeho tvári som zachytila tieň smútku. Možno som sa ho dotkla, keď som naznačila, že si bude nárokovať na niečo viac. Naše svety boli očividne na míle vzdialené.

– Svedomito odvedená práca bez ohľadu na čas.

– To je všetko? Nie je za tým ešte niečo iné? Nejaké...

– Nie. Nič také, môžeš si byť istá. Vyžadujem iba poctivosť a pracovitosť.

Skôr či neskôr mu za tú štedrosť zaplatím. V reálnom živote nebehajú po svete nezištní ľudia.

– Kedy by som mala nastúpiť?

– Zajtra. Teraz pôjdeš so mnou, ubytuješ sa, umyješ, naješ, vyspíš a od zajtra budeš u mňa pol roka mačka. Teda, ak to nevzdáš...

– Robila som už horšie veci ako upratovanie.

– Myslel som si.

Vyzývavo sme sa na seba pozreli. Jeho návrh bol prinajmenšom zvláštny, mala by som mať stiahnutý zadok. Odísť s cudzím chlapom, ktorý akoby vyrástol zo zeme a len tak mimochodom vám ponúkol džob v hoteli, to sa nerobí. Bolo to celé, všetko od a po

zet, podozrivé. Lenže kdesi hlboko vo vnútri som cítila, že mu môžem, ba musím veriť. Ten chlap vďaka niečomu, čo som nevedela pomenovať, pôsobil dôveryhodne – napriek drsnej tvári a až nezvyčajne tvrdému pohľadu. Ten som poznala až príliš dobre.

– Môžeme ísť.

Zazdalo sa mi, akoby som v jeho očiach zbadala záblesk úľavy. Zhasol tak rýchlo, že som si ním nebola istá. Nedal mi čas zareagovať a už vôbec som si nestihla uvedomiť, na čo som prikývla. Chlapík dal tlesnutím signál na odchod a vzal môj batoh, akoby to bolo pierko. Pozdravil majiteľku za barovým pultom a vykročil ku dverám.

– Tak už bež, – posúrila ma žena, – trpezlivosť nie je jeho silná stránka.

Rozbehla som sa za neznámym, ktorý si ma odvádzal na neznáme miesto. Nestaral sa, či som tam, a prešiel cez cestu. Napokon, v rukách mal celý môj život, musel vedieť, že mi nič iné neostáva. Šla by som za ním kamkoľvek. Medzitým šmaril môj život na zadné sedadlo obrovského zaprášeného auta s pohonom 4x4. Ani sa neobzrel, kde som, a nastúpil. Pri aute som na okamih zaváhala. Mala som poslednú možnosť schmatnúť batoh a vziať nohy na plecia.

– Nie je to pasca, – povedal s oboma rukami na volante.

– Nepoznám vás.

Utrápene sa na mňa zadíval.

– Nasadaj. A ak sa ti u nás nebude páčiť, odveziem ťa, kam budeš chcieť. Ale kam by si sa podela v tých tvojich veľkomestách? Dal by som ruku do ohňa, že

si tam nikdy nebola. Poznáš tam niekoho? Mala by si kde prespať? Som pre teba rovnako cudzí ako ľudia, na ktorých tam natrafíš.

– Sme na mieste.

V aute bolo ticho a ja som od vyčerpania zadriemala. Koľko mohlo byť hodín? Celý deň ma vozil z miesta na miesto a zakaždým, skôr než vystúpil z auta, povedal, aby som sa nehla z miesta. Normálne sa mi prihovoral iba raz. Keď mi podával sendvič, vysvetlil mi, že hotel zatiaľ nespustil sezónnu prevádzku (bol začiatok jari) a na prípravu pred príchodom prvých hostí máme necelý týždeň. Medzi holými konármi presvitali lúče zapadajúceho slnka. Chlap zišiel z okresnej cesty. Polia sa rozprestierali, kam až oko dovidelo, iba tu a tam sa črtalo niekoľko vidieckych usadlostí. Toho som sa obávala. Budem úplne odrezaná od zvyšku sveta. Moju predtuchu potvrdila schátraná osada, cez ktorú sme prešli. Auto zabočilo na úzku hrboľatú cestu. Keby som si nevšimla rozľahlú budovu v diaľke, myslela by som si, že ma vezie do hlbokého lesa, aby ma bez svedkov rozsekal na márne kúsky.

– Sme v horách! – vyletelo zo mňa, keď som sa ustrašene rozhliadla po okolí.

Od srdca sa zasmial. – Naozaj netušíš, kde sme, milá moja! Tam, smerom na sever, – ukázal na holý biely vrchol, – sa týči Veterná hora, ktorú voláme aj Provensalský obor, a pohorie Vaucluse. Na juhu máš horský masív Luberon. Raz ťa tam vezmem.

Moje zemepisné vedomosti boli nepopierateľne dosť obmedzené. Zapamätala som si aspoň, že som sa

ocitla v srdci Provencalska. Viac mi nevenoval pozornosť a sústredil sa na cestu. Vošiel do aleje lemovanej cyprusmi. Šiel krokom a zabratý do myšlienok uprene hľadel pred seba. Po oboch stranách cesty som videla iba ďalšie polia, levanduľu, olivovníky a vinič. Pohľad na okolitú krajinu ma zaskočil. Ani vo sne by mi nenapadlo, že môže byť taká nádherná a upokojujúca. Skôr by som si pomyslela, že musí pôsobiť stiesňujúco. Želala som si, aby zastavil. Zatúžila som po prechádzke v lone prírody, akú som nepoznala. Prešli sme popri múre z voľne ukladaného kamenia a starej smerovej tabuli. Ten chlap mi neklamal. Naozaj bol majiteľom hotela a, súdiac podľa honosnej aleje, ktorá sa pred nami otvárala, nešlo o nejakú tretotriednu ubytovňu. Vošli sme cez obrovskú bránu z tepaného kovu. Pokračovali sme v ceste a oproti nám sa šinuli dodávky s remeselníkmi a so záhradníkmi. Pri každej sa pristavil, spustil okno a vypytoval sa, či práce napredujú podľa časového harmonogramu. Všetci sa úctivo usmievali a prikyvovali: „Všetko ide ako po masle, zajtra nás tu máte zas, šéfe.“ Po chvíli zaparkoval a vyskočil z auta. Nespýtala som sa, či smiem, a vystúpila som. Od dlhého sedenia v rovnakej polohe mi stuhli nohy.

– Ostaň tu, obzriem sa po manželke. Vezme ťa do parády.

Nevšimla som si, kedy vybral z auta môj batoh, a už prechádzal cez dvor. Veľkými drevenými dverami vošiel do hotela a stratil sa mi. Rozhliadla som sa. Náhle akoby ma niekto zhypnotizoval. Nevedela som sa rozhodnúť. Je to fasáda, za ktorou mi hrozí obrovské nebezpečenstvo – alebo som sa dostala do bezpeč-

ného prístavu? Bola som ohúrená a to sa mi nestávalo často. Musela som si priznať, že na mňa urobil dojem aj chlap, aj hotel. Poznala som vlastne iba polorozpadnuté baraky a obchodníkov so spánkom, ktorí ich mali pod palcom. Chlapík ma priviedol na miesto ako zo sna. Pri svojom spôsobe života som o existencii niečoho takého nemala ani tušenia. Samotný hotel pôsobil impozantne a majestátne: kamenné múry, veľké okenice, dvor lemovaný po celom obvode mohutnými platanmi, fontána obrastená machom ako z rozprávky. Nič pre mňa, nevydržala by som tam ani dva dni. Mám zdrhnúť, kým je ešte čas, a vrátiť sa k tuláckemu životu, ktorého pravidlá poznám a viem v ňom prežiť? Alebo mám zostať a skúsiť šťastie v neznámom, cudzom svete, ktorý ma napriek všetkému tak nečakane a neodolateľne láka?

– Hej, mladá! – zavolať na mňa. – Poď sem.

Počúvla som.

– Choď na recepciu. Žena príde o chvíľu za tebou. Batoh som ti vyniesol do izby.

Nedal mi šancu uniknúť. A už sa zberal odísť.

– Počkajte!

Prečo som ho vlastne zadržala? Zvedavo sa na mňa pozrel a trpezlivo čakal, čo poviem.

– Ďakujem, – povedala som, prekvapená vlastnou úprimnosťou.

Pobavene prikývol a pobral sa preč. Nespúšťala som z neho oči. Šiel smerom k reštaurácii umiestnenej v objekte, ktorý musel kedysi dávno slúžiť ako stoda. Obišiel terasu a zmizol za rohom. Otočila som sa k hotelu a nadýchla sa, aby som si dodala odvahu.

Bolo to ako skok do prázdna. Prešla som cez rozľahlý dvor, vyšla po niekoľkých schodoch na priedomí lemovaných zakvitnutými oleandrami a konečne som vošla dovnútra.

Recepciu tvorila priestranná miestnosť. Prvá mi padla do oka starodávna lampa s tienidlom zdobeným strapcami. Stála na pulte zo svetlého dreva pokrytého patinou času. Vzápätí môj pohľad upútali zlaté kľúče od izieb, zavesené na tabuli. Toto bol skutočný hotel a nemal nič spoločné s miestami, ktoré som poznala. Na horné poschodia viedlo kamenné schodisko. Salónik bol pripravený prijať hostí, kreslá a pohovky lákali na odpočinok a relax, hneď by som si dala povedať. Individuum s mojím vzhladom by však istotne nebolo vítané. Z miesta, kde som stála, som dovidela na jedáleň s veľkými oknami a výhľadom do záhrady, ktorá akoby nemala konca.

– Už idem! Už idem! – ozvalo sa v diaľke.

Obzerala som sa na všetky strany, no nezistila som, odkiaľ to prichádza. Po chvíli vyšla z chodby, ktorú som si dovtedy nevšimla, žena oblečená do šiat námorníckej modrej farby. Oplývala chladnou, zato podmanivou krásou, v čiernych vlasoch zopnutých do uzla sa jej nad čelom vynímal neprehliadnuteľný biely prameň. Bledej tvári dominovali velikánske zlatozelené oči. Vyžarovala z nej znepokojujúca clivota. Zrazil ma priepastný rozdiel medzi ženou, jej hotelom a mnou. Nikdy som sa nepohybovala v spoločnosti ľudí ako ona. S manželom, mrzutým boxerom – azda kedysi naozaj boxoval, ale v tej chvíli šlo iba o číru domnienku –, boli ako deň a noc. Exemplárne proti-